

Διπλή χρεοκοπία

Της **ΝΤΟΡΑΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ***

«Βλάπτουν και οι δύο τη Συρία το ίδιο»

Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η νέα διαχωριστική γραμμή στην πολιτική ζωή της χώρας προκύπτει από τη σύγκρουση μεταξύ των δυνάμεων του λαϊκισμού και της υπευθυνότητας. Είναι ανησυχητικό ότι, παρά την κρίση, οι δυνάμεις του λαϊκισμού ακόμη και σήμερα καλά κρατούν. Η τελευταία εβδομάδα ανέδειξε για μια ακόμη φορά τις σοβαρότατες αδυναμίες των δύο μεγάλων κομμάτων. Οι Έλληνες πολίτες είδαν, με αφορμή κυρίως το θέμα της αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας, απίθανες σκηνές από ένα θέατρο του παραλόγου.

Τον Ιούλιο του 2010 ο κ. Σαμαράς, πρότεινε προφορικός (και όπως πληροφορούμαι και εγγράφως) στην τρόικα την αξιοποίηση μέρους της ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου. Την προσοδίορισε - με αξιοσημείωτη ακρίβεια - στο ποσό των 50 δισ. ευρώ και εκτίμησε ότι η αξιοποίησή της μπορεί να γίνει σε δύο χρόνια. Λίγους μήνες μετά, ο πρωθυπουργός κ. Γ. Παπανδρέου αποδέχθηκε «αμάσητη» αυτή τη λογική και ανέλαβε την ίδια δέσμευση τρεις με τέσσερις φορές δημόσια. Στη συνέχεια, οι τεχνοκράτες της τρόικας τα παίρνουν όλα αυτά «τοίς μετρητοίς», τα υποθετούν χωρίς μελέτη και τροποποιούν αναλόγως τα συμφωνηθέντα, θεωρώντας ότι μπορεί να γίνουν μέσα σε πέντε χρόνια. Σπεύδουν, δε, να τα ανακοινώσουν οι ίδιοι στον ελληνικό λαό.

Εδώ αρχίζουν οι σκηνές απείρου κάλλους: η Ν.Δ. κατ' αρχάς πανηγυρίζει γιατί «έρχονται στην πολιτική της». Αντιδρούν όμως τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και ξεσπάει σάλος. Η Ν.Δ. ανάθεωρεί, αναγνωρίζοντας μόνο τα 50 δισ. ευρώ ως δική της θέση και καταγγέλλει την αξιοποίηση που πρώτη η ίδια είχε εξαγγείλει ως «ξεπούλημα» (πάντα παρέα με την κα-

Η κυβέρνηση θεώρησε ότι «έλυσε» το πρόβλημα της σύγκυσης που δημιούργησε με τους ημιυπαίθριους με μια απλή έκφραση συγγνώμης, γιατί ο υφυπουργός δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους υπουργούς!

θεστώτικη Αριστερά). Το αποκορύφωμα: η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και ο κ. Παπανδρέου, ξεκινώντας όλα όσα έλεγαν δημοσίως, αλλά και όλα εκείνα με τα οποία δεσμεύτηκαν κατά τις συζητήσεις για την παρακολούθηση της εφαρμογής του Μνημονίου, ύστερα από δεκάδες πολιτικές προυνέτες, κατέληξαν να εξαγγείλουν νόμους και φραγγέλια για την πώληση της δημόσιας περιουσίας. Ανακοινώνουν ακόμη και πρόβλεψη απαγόρευσης πώλησης στην αναθεώρηση του Συντάγματος.

Αυτός ο πολιτικός τραγέλαφος γεννά στους πολίτες πολλά ερωτήματα: Ακόμη και τώρα που βρισκόμαστε στο χείλος του γκρεμού είναι δυνατόν τα δύο μεγάλα κόμματα, αν και δηλώνουν ότι είναι υπέρ της αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας, όταν φοβηθούν το συγκυριακό πολιτικό κόστος να αρνούνται βασικές πολιτικές τους θέσεις; Μπορούν να καταλήγουν στο λαϊκιστικό «δεν πωλείται τίποτα», όταν όλοι γνωρίζουν τη σκληρή αλήθεια ότι για να μειωθεί σε

απόλυτους αριθμούς το υπέρογκο δημόσιο χρέος, πρέπει να πωληθεί δημόσια περιουσία; (Βεβαίως και ορθώς κανείς δεν μιλάει για μνημεία, παρλίες, περιοχές ιδιαιτέρου φυσικού κάλλους κ.λπ.). Τέλος, δεν γνωρίζουν όλοι ότι το μεγάλο πρόβλημα για την οποία αξιοποίηση είναι οι περίφημοι «καταπατητές», αλλά και η έλλειψη, ακόμη και σήμερα, σύγχρονου Κτηματολογίου και Δασολογίου, για τα οποία δεν λένε και δεν κάνουν κάτι για να τα αντιμετωπίσουν;

Είναι προφανές ότι η πολιτική δεν μπορεί να κερδίσει την αξιοπιστία της όταν με τις πράξεις και τις επιλογές της διαψεύδει τη ρητορική και τις εξαγγελίες της. Δυστυχώς, όμως, παρά την κρίση, τα μεγάλα κόμματα και οι δυνάμεις της καθεστωτικής Αριστεράς πορεύονται ως να μην έχει συμβεί τίποτα σ' αυτό τον τόπο.

Ετσι, βλέπουμε την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να παίρνει πίσω, μέσα σε χρόνο-ρεκόρ, μια ρύθμιση για το άνοιγμα των κλειστών επαγγελματίων που έδινε το δικαίωμα σε δικηγορικές ε-

ταιρείες να ανοίγουν γραφεία σε άλλες πόλεις της Ελλάδας. Το επάγγελμα έγινε τώρα «μισόκλειστο». Ετσι θα ζήσουμε τον παραλογισμό, ελληνικές δικηγορικές εταιρείες να μπορούν να έχουν γραφεία στις χώρες όλης της Ευρώπης, αλλά όχι σε πόλεις της Ελλάδας. Ακούμε έκπληκτοι, επίσης, την κυβέρνηση να λύνει το πρόβλημα της σύγκυσης που δημιούργησε με τους ημιυπαίθριους με μια απλή έκφραση συγγνώμης, γιατί ο υφυπουργός δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με τους υπουργούς.

Η ουσία είναι η εξής: κυβέρνηση που δεν πιστεύει στην πολιτική που εφαρμόζει, εκ των πραγμάτων δεν μπορεί να φέρει και θετικό αποτέλεσμα για τον τόπο. Ανέναντι σ' αυτή την κατάσταση, η Ν.Δ. θέλει να εμφανίζεται ως υποτιθέμενη εναλλακτική πρόταση. Η Ν.Δ. η οποία έσπευσε να καταγγείλει ως «φασιστική»(!) την απόφαση του αστυνομικού διευθυντή Σερρών να μην επιτρέψει το κλείσιμο των συνόρων της χώρας από μερικές δεκάδες διαδηλωτές. Επέλεξε να καταψηφίσει το άνοιγμα των κλειστών επαγγελματίων, το οποίο ήταν σε όλες τις προγραμματικές δεσμεύσεις και προεκλογικές εξαγγελίες από το 1985 και μετά.

Συμπέρασμα: τα δύο μεγάλα «κόμματα εξουσίας» ακολουθούν την πορεία που οδήγησε ως εδώ την ελληνική οικονομία. Το σοβαρότερο είναι ότι οι εξελίξεις στην Ελλάδα και την Ευρώπη δοκιμάζουν την κοινωνική συνοχή της χώρας και την πολιτική βιωσιμότητα του προγράμματος διάσωσης του τόπου. Οι χώρες δεν χρεοκοπούν απλώς, διότι δεν μπορούν να πληρώσουν. Χρεοκοπούν όταν το πολιτικό τους σύστημα έχει τόσο απαξιωθεί ώστε δεν μπορεί πλέον να φέρει σε πέρας τις δύσκολες αποφάσεις που απαιτούνται για τη σωτηρία τους.

* Η κ. Ντόρα Μπακογιάννη είναι πρόεδρος της Δημοκρατικής Συμμαχίας.